

Setmana d'acollida 2011

Informar, transformar, deformar

DANI CRESPO

Estudiant de l'ETSAB i col·laborador de la Setmana d'acollida.

La veritat és que no tenia clar que Arquitectura fos realment la meva primera opció. Els darrers mesos havien resultat un gran trasbals entre els exàmens de batxillerat i la selectivitat; tot just després vaig sentir que estava escrivint les primeres línies de la resta de la meva vida. Com es fa això?

Amb tota la vergonya i la innocència del món vaig presentar-me a l'Escola el dia indicat, a l'hora indicada, per fer la primera matrícula. Quina allau d'informació, paperassa, ofertes, publicitats i reptes davant meu. Devia portar la paraula "novell" escrita al front! Va ser aleshores que vaig tenir notícia de la Setmana d'Acollida.

Per sort coneixia algú que feia Arquitectura i vaig poder-li preguntar algunes coses. D'aquesta setmana d'acollida, però, no en sabia res, només em va parlar d'uns cursos gratuïts d'una acadèmia propera. Em va acollir explicant-me el que em venia a sobre, només amb això ja vaig pensar que valia la pena escurçar una setmana les vacances. També cal dir que, d'entrada, el programa semblava interessant: models virtuals 3D, imatge digital... Sempre m'havien cridat molt l'atenció aquests camps i una mica per ells havia escollit Arquitectura. Fins el moment no havia tingut l'oportunitat d'introduir-m'hi, tenia la sensació que se'm podien donar bé i em motivaven enormement, com a mínim d'entrada. La resta: presentacions vàries, protocol·làries i necessàries, i algunes conferències de professors de Projectes (l'assignatura més important, m'havien dit). Alguna cosa bona en trauríem, segur.

I així va arribar el dia de la veritat –el primer dia “d’uni”– mentre tots els meus amics encara eren de vacances. No coneixia ningú i amb prou feines recordava l'Escola del moment de la matrícula; semblàvem un enorme ramat de cabres, innocents i vergonyosos desconeguts. Vam començar forts, la xerrada del director va imposar bastant, i amb la resta de presentacions ja vaig albirar que la cosa es complicava per moments. Nou pla d'estudis (ara resulta que som uns conillots d'índies?) La mateixa setmana d'acollida també és nova (mama, por!). Val a dir que tot feia l'efecte d'estar controlat, tothom semblava tenir-ho tot molt clar i organitzat i les tutories bé podien reforçar certa desorientació durant el curs. Realment només ho semblava. L'etiqueta “conillots d'índies” no ens la traurem de sobre en tota la carrera... ni quan haguem acabat (si és que ho fem).

Es faran estudis sobre la nostra generació i acabaran dient que ha resultat molt positiu per a nosaltres haver hagut de sobreposar-nos una situació adversa d'aquestes característiques, que ens ha fet més forts i més preparats. Això sí, el primer dia, esmorzar de luxe a la terrassa Coderch, amb músics i tot.

Passat aquest primer moment d'ubicació i pseudoefúria –per excitació–, el segon dia va servir per entendre funcionaments pràctics de l'Escola: la web, la intranet docent Atenea, la web E-secretaria per a tràmits. Tot correcte i bé, no esperàvem menys de la Politècnica. Més explicacions sobre el funcionament de la biblioteca; veure la quantitat de documentació que tenim a l'abast ha estat engrescador, quines ganes de posar-se a remenar! Ara bé, en aquests primers mesos n'he fet un ús molt puntual i encara he de preguntar cada vegada que busco alguna cosa. Poc a poc.

El gruix important de la Setmana responia a l'interès d'esbossar algunes eines informàtiques de representació i modelat de l'espai i de retoc i tractament d'imatges. Amb molt bona intenció s'havia dissenyat quelcom lleuger, senzill, per destacar-ne el potencial. Però ja sabem què passa quan un no veu una motivació pràctica a curt termini o quan aquesta lleugeresa acaba en superficialitat: en quedem a les beceroles. Alguns de nosaltres hem seguit investigant el seu ús i pràctica, això sí, per sorpresa de molts. Pocs professors estaven realment al corrent de la iniciativa o en tenien alguna opinió. Potser pels continguts? Potser per les eines? Potser per les necessitats de les seves assignatures posteriors?

D'altra banda, el que em va obrir més els ulls van ser les conferències de Projectes (algunes més que d'altres, tot s'ha de dir). Veure el resultat final d'aquest conglomerat de conceptes i tècniques va resultar el més inspirador, el més motivador. Inclús si haguessin anat a càrrec d'estudiants d'últims cursos mostrant les filigranes que podem acabar fent i que poden ser la temptació per capbussar-nos en aquest univers únic i difícil de l'arquitectura.

Els primers passos de tot nadó sempre son erràtics, però necessaris per a un definitiu control de qualsevol moviment o ritme articulat. Només cal estar ben atent i saber escoltar les necessitats d'uns i les lògiques d'altres. En definitiva, una qüestió d'equilibri. ●